



Arrest

nr. 241 420 van 25 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. ABDUL verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,
(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/02/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°,

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 25/08/2015 en 01/10/2018 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

"Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed (lees gemotiveerd) dienen te worden. De formele motiveringsplicht houdt een verplichting in, die op elke administratieve overheid rust, om de juridische en feitelijke overwegingen in de akten op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Logischerwijze dient deze motivering afdoende te zijn. Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat "de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen" (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene waarborgen. De loutere opname van de juridische overweging in de beslissing betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer kan leveren op die formele motivering van deze beslissing. Zelfs wanneer een beslissing formeel is gemotiveerd, en zelfs als de verzoekende partij de motieven kent, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is.

In casu stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing formeel niet afdoende is gemotiveerd.

Dit blijkt uit het volgende:

In de bestreden beslissing wordt een termijn van zes dagen bepaald om het grondgebied te verlaten. Hiermee kijkt de verwerende partij af van de termijn van dertig dagen die in artikel 74/14, §1 eerste lid

wordt opgenomen, alsook van de termijn (zeven tot dertig dagen) die in het tweede lid van hetzelfde artikel wordt bepaald.

Om deze beslissing in feite te motiveren verwijst de verwerende partij naar het feit dat verzoeker zijn volgend verzoek tot internationale bescherming niet ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Niettemin heeft de verwerende partij verzaakt aan zijn verplichting om de bestreden beslissing op een degelijke wijze in recht te motiveren. In de bestreden beslissing wordt immers enkel naar artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet in het algemeen verwezen zonder te verwijzen naar de specifieke paragraaf die de voormelde termijn op minder dan zeven dagen rechtvaardigt, zijnde §3, 6° van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Omwille hiervan wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. De formele motiveringsplicht wordt hierdoor geschonden."

2.2. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunt. Enerzijds wordt de juridische grondslag van de bestreden beslissing vermeld, met name de artikelen 7, eerste lid, 1°, 52/3, §1 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Anderzijds worden ook de feitelijke gegevens die aan de basis van de bestreden beslissing liggen weergegeven. Zo valt te lezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 februari 2020 een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming heeft genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Eveneens licht de verwerende partij in de bestreden beslissing toe dat aan de verzoekende partij een gereduceerde termijn voor vrijwillig vertrek van zes dagen wordt gegeven omdat zij al op 25 augustus 2015 en op 1 oktober 2018 internationale bescherming heeft aangevraagd en omdat door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn.

De verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden beslissing formeel niet afdoende gemotiveerd is. Zij wijst erop dat in de bestreden beslissing een termijn van zes dagen wordt bepaald om het grondgebied te verlaten en stelt dat de verwerende partij hiermee afwijkt van de termijn van dertig dagen van artikel 74/14, §1, eerste lid alsook van de termijn die in het tweede lid van hetzelfde artikel wordt bepaald. Volgens de verzoekende partij motiveert de verwerende partij de termijn van zes dagen om het grondgebied te verlaten weliswaar in feite door te stellen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij niet ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet maar verzaakt zij verder aan haar verplichting om de bestreden beslissing op degelijke wijze in rechte te motiveren omdat zij immers enkel naar artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet in het algemeen heeft verwezen zonder te verwijzen naar de specifieke paragraaf die de voormelde termijn op minder dan zeven dagen rechtvaardigt, zijnde §3, 6° van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat een verwijzing in een bestuurshandeling naar een bepaling niet noodzakelijk gepaard moet gaan met de vermelding van de gehanteerde regelgeving, althans niet indien de verzoekende partij na het lezen van de beslissing, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, weet of redelijkerwijze kan weten om welke norm het gaat (cf. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS; RvS 14 maart 2006, nr. 161.353, DAEMS). Het niet of niet precies vermelden van de juridische grondslag kan verder alleen leiden tot de vernietiging

van de bestreden beslissing indien dit de verzoekende partij zou hebben geschaad (RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166, DEJONCKHEERE).

In casu verwijst de verwerende partij in de bestreden beslissing naar “Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980”. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij na het lezen van de bestreden beslissing, en eventueel na het inwinnen van juridisch advies, niet wist of redelijkerwijze kon weten op grond van welke wetsbepaling de termijn voor vrijwillig vertrek kon worden herleid naar zes dagen, daar de bestreden beslissing expliciet naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet verwijst alsook naar het feit dat het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet – situatie die omschreven wordt in artikel 74/14, §3, 6° van de Vreemdelingenwet – en dat uit het verzoekschrift kan afgeleid worden dat de verzoekende partij, of minstens haar raadsman, begrijpt dat de verwerende partij de termijn om het grondgebied te verlaten kon reduceren op grond van artikel 74/14, §3, 6° van de Vreemdelingenwet. Aldus maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zijn niet wist of kon weten op welke juridische grondslag de bestreden beslissing werd genomen.

Bovendien zet de verzoekende partij niet uiteen op welke manier zij zou zijn geschaad door de onvolledige vermelding van dit onderdeel van de juridische grondslag. In deze mate kan een schending van de formele motiveringsplicht niet worden aangenomen (cf. RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166).

Uit wat voorafgaat blijkt dat is voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Zoals de verwerende partij correct betoogt in de nota met opmerkingen, blijkt daarnaast in geen geval dat de verzoekende partij nog een voldoende belang heeft bij haar kritiek dat de bestreden beslissing had moeten verwijzen naar artikel 74/14, §3, 6° van de Vreemdelingenwet opdat een termijn van zes dagen om het grondgebied te verlaten kon worden toegekend, daar heden de maximum termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek werd bereikt en overschreden. Hierop gewezen ter terechtzitting en gevraagd naar het actueel belang bij haar middel, antwoordt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad wijst erop dat het belang niet alleen dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans nog enig belang heeft bij haar grieven.

2.4. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER